

Arrest

nr. 299 431 van 27 december 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAEREWYCK
Antwerpsesteenweg 165 bus 2
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 december 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 december 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) en tot vasthouding in een welbepaalde plaats.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 december 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 december 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. DUCHEZ, die loco advocaat G. VAEREWYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die loco advocaten T. BRICOUT en C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 29 augustus 2023 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden. Hij verklaart minderjarig te zijn.

1.2. Omwille van twijfel omtrent verzoekers minderjarigheid wordt een medisch onderzoek doorgevoerd, waaruit een werkelijk leeftijd van 23,73 jaar naar voor komt met een standaarddeviatie van 1,85 jaar. Bijgevolg wordt verzoeker voor de verdere procedure als meerderjarig beschouwd.

1.3. Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek leert verder dat verzoeker reeds verzoeken om internationale bescherming indiende bij de Bulgaarse overheden op 24 juli 2023 en bij de Oostenrijkse overheden op 13 augustus 2023.

1.4. Op 26 september 2023 wordt verzoeker gehoord in het kader van de toepassing van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

1.5. Op 26 oktober 2023 richten de Belgische overheden een verzoek tot terugname aan de Oostenrijkse overheden op grond van de Dublin III-verordening. Op 27 oktober 2023 wordt eveneens een verzoek tot terugname gericht aan de Bulgaarse overheden. Op 4 november 2023 weigeren de Bulgaarse overheden het terugnameverzoek. Ook de Oostenrijkse overheden weigeren aanvankelijk het terugnameverzoek, met name op 8 november 2023. Na een op 20 november 2023 aan de Oostenrijkse overheden gericht verzoek tot herziening, gaan zij op 27 november 2023 alsnog akkoord met de terugname van verzoeker op grond van artikel 20, lid 5 van de Dublin III-verordening.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 18 december 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. In dit zogenaamde overdrachtsbesluit wordt Oostenrijk aangeduid als de verantwoordelijke lidstaat op grond van artikel 20, lid 5 van de Dublin III-verordening. Eveneens op 18 december 2023 wordt beslist tot vasthouding in een welbepaalde plaats. Dit zijn de bestreden beslissingen.

Het bestreden overdrachtsbesluit is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

naam: [S.]

voornaam: [A.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Afghanistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene dat aan Oostenrijk toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20(5) van Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013.

De heer [S.A.], verder de betrokkene, die staatsburger van Afghanistan verklaarde te zijn, diende op 29.08.2023 een verzoek om internationale bescherming in. Hij legde daarbij geen identiteits- of reisdocumenten voor. Tijdens het gehoor legde de betrokkene geen documenten voor, omdat zijn originele Afghaans identiteitsdocument (taskara) nog in Afghanistan zou liggen. De betrokkene stelde nooit in het bezit te zijn geweest van een paspoort.

De betrokkene verklaarde bij de aanmelding aan onze diensten dat hij geboren werd op 28.02.2007, wat zou impliceren dat hij als niet begeleide minderjarige het land zou zijn binnen gekomen en dat zijn verzoek voor internationale bescherming ook in functie daarvan behandeld zou moeten worden. Omdat er bij de Dienst Vreemdelingenzaken twijfel bestond omtrent de leeftijd van de betrokkene, werd er een medisch onderzoek werd uitgevoerd in dit opzicht. De Dienst Voogdij liet op 04.09.2023 een medisch onderzoek uitvoeren door het Algemeen Ziekenhuis Sint-Jan Brugge-Oostende AV, waaruit bleek dat de werkelijke

leeftijd van de betrokkene werd geschat 23,73 jaar, met een standaarddeviatie van 1,85 jaar.. De gecorrigeerde geboortedatum is nu vastgesteld op 01/01/2001, wat maakt dat de betrokkene zal worden beschouwd als meerderjarig. Tijdens zijn gehoor d.d. 05.09.2023 bleef de betrokkene bij de bewering dat hij minderjarig is.

De vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen en verzonden naar de centrale gegevensbank van Eurodac teneinde te worden vergeleken met de vingerafdrukken die in dat systeem met toepassing van artikel 9 en 14 van Verordening (EU) nr. 603/2013 (EU) werden opgeslagen. Dit onderzoek leidde tot treffers die aantonen dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen vanwege het indienen van een verzoek om internationale bescherming in Bulgarije op 24.07.2023 en in Oostenrijk op 13.08.2023.

Op 26.09.2023 werd de betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Hierbij verklaarde hij ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. De betrokkene verklaarde verder een broer in België te hebben genaamd [S.,Z.], OV [...] wonende in Deinze; en een oom genaamd [S.,S.]. Betrokkene verklaart een goede relatie te hebben met zijn broer en dat zijn broer hem ook helpt. Met zijn oom heeft hij geen contact.

De betrokkene verklaarde dat hij Afghanistan ongeveer 10 dagen na de machtsovername verliet. Hij reisde via Pakistan naar Iran en daarna naar Turkije. Na een verblijf van meer dan 6 maanden reisde hij het grondgebied van de lidstaten binnen via Bulgarije. In Bulgarije werd hij opgesloten in een gesloten centrum blijven. Na en 23 tal dagen later reisde de betrokkene naar Servië en Hongarije. Vervolgens reisde hij naar Oostenrijk. De betrokkene verklaarde dat zijn vingerafdrukken er werden genomen en er een week in een centrum verbleef. Na 1 week reisde hij via Duitsland naar België. Hij kwam in België naar eigen zeggen drie dagen voor zijn verzoek voor internationale bescherming op 29.08.2023 aan.

We merken op dat de vergelijking van de vingerafdrukken van de betrokkene met de in de Eurodac-databank opgeslagen gegevens een resultaat type "1" met betrekking tot Oostenrijk opleverde. Artikel 24(4) van Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Dit toont aan dat de betrokkene internationale bescherming vroeg in Bulgarije en Oostenrijk.

Op 26.10.2023 werden de Oostenrijkse en op 27.10.2023 de Bulgaarse instanties verzocht de betrokkene terug te nemen. Op 04.11.2023 weigerden de Bulgaarse instanties de betrokkene terug te nemen omdat ze al een negatief antwoord hadden geformuleerd aan de Oostenrijkse instanties op 25.08.2023. De betrokkene is in Oostenrijk gekend met de aliasen [S.A.] met geboortedatum [...], [S.A.] met geboortedatum [...], en [S.A.] met geboortedatum [...]. Op 08.11.2023 weigerden de Oostenrijkse instanties betrokkene terug te nemen. De Oostenrijkse instanties meenden het volgende: "betrokkene heeft op 13 augustus 2023 als niet-begeleide minderjarige in Oostenrijk een verzoek om internationale bescherming ingediend. In zijn eerste onderhoud verklaarde de betrokkene dat er geen familieleden op het grondgebied van de lidstaten verblijven. Wegens zijn gestelde minderjarigheid, uitsluitend gebaseerd op de verklaring van verzoeker zonder overlegging van documenten, was het Federale Bureau voornemens een leeftijdsbeoordeling uit te voeren. Aangezien verzoeker kort na zijn aanvraag is verdwenen, kon het bureau de beoordeling niet voortzetten. Verzoeker staat derhalve nog steeds als minderjarige in Oostenrijk ingeschreven. Er is geen beslissing ten gronde genomen; de procedure is stopgezet."

Op 20.11.2023 verstuurden wij een herzieningsverzoek naar de Oostenrijkse instanties stellend dat de beslissing betreffende de leeftijd van betrokkene definitief werd op 04.09.2023. Op 27.11.2023 stemden de Oostenrijkse instanties met toepassing van artikel 20(5) van Verordening (EU) nr. 604/2013 in met de terugname van de betrokkene. De Oostenrijkse instanties vragen om de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Wenen, van maandag tot vrijdag tot 13 uur.

Gelet op het bovenstaande zijn we van oordeel dat de verantwoordelijkheid ontegensprekelijk berust bij Oostenrijk.

Verordening (EU) nr. 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen de grondrechten eerbiedigen, waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen

voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening (EG) nr. 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokkene in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Oostenrijk is partij bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Oostenrijkse instanties zich houden aan hun de internationale verplichtingen die voortvloeien uit het Verdrag van Genève en het EVRM. Oostenrijk onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Oostenrijkse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Oostenrijk kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen beschermingsverzoeken en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat er in Oostenrijk sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel wanneer de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten, aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/0810), waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Oostenrijk staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat indien de betrokkene klachten zou hebben betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, hij deze dient te richten tot de daartoe bevoegde Oostenrijkse instanties en zo nodig tot het EHRM en dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

De betrokkene stelde dat hij besloot een verzoek om internationale bescherming in te dienen in België omdat zijn broer hem dit aangeraden heeft, omdat België een goed land is inzake scholing en het leven in het algemeen. De betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Oostenrijk omdat hij het beter in België vindt. De betrokkene stelde verder ook nog dat hij familie heeft in België die hem kan helpen.

Betreffende de verklaringen van de betrokkene dat hij in Oostenrijk zijn vingerafdrukken gaf, merken we op dat de vergelijking van de vingerafdrukken van de betrokkene met de in de Eurodac-databank opgeslagen gegevens een resultaat type "1" met betrekking tot Oostenrijk opleverde. Artikel 24(4) van Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Dit toont aan dat de betrokkene internationale bescherming vroeg in Oostenrijk.

Daarnaast merken we tevens op dat Oostenrijk de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het EVRM en dat er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat de Oostenrijkse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU kan er dan ook van worden uitgegaan dat Oostenrijk de betrokkene voldoende heeft ingelicht over de te volgen procedure en over zijn rechten en verplichtingen tijdens de procedure in een taal die de betrokkene begrijpt of waarvan redelijkerwijze kan worden uitgegaan dat betrokkene deze begrijpt op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU.

Betreffende de verklaringen van de betrokkene dat België een goed land is inzake scholing en het leven in het algemeen, merken we allereerst op dat Oostenrijk, net als België, partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Oostenrijkse instanties zich houden aan de internationale verplichtingen die voortvloeien uit het Verdrag van Genève en het EVRM. Voorts merken we op dat de toepassing van Verordening (EU) nr. 604/2013 impliceert dat een verzoeker niet zelf kan kiezen waar zij internationale bescherming vraagt en het verkiezen van de ene lidstaat boven de andere geen grond is voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013. Dat de betrokkene een voorkeur heeft voor België doet ook geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid van Oostenrijk. Verordening (EU) nr. 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium voor de vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat.

Betreffende de verklaringen van de betrokkene dat hij een broer heeft die in België verblijft en hij daarom in België wil blijven leven, merken wij hieromtrent op dat Verordening (EU) nr. 604/2013 de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming bij de Lidstaat legt waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek om internationale bescherming waarover in eerste aanleg nog geen beslissing ten gronde is genomen (artikel 10), mits de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dat wensen. De betrokkene kan ten overstaan van zijn neef niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2.g van Verordening (EU) nr. 604/2013 en valt dus niet onder deze bepalingen.

Het EHRM oordeelde in verscheidene arresten dat voor het aannemen van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM tussen ouders en meerderjarige kinderen, tussen volwassen broers en zussen of tussen andere familieleden het aantonen van het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid ("additional elements of dependence") vereist is (cfr. arrest Khan tegen het Verenigd Koninkrijk 47486/06

d.d. 12.01.2010, §32 en arrest F.N. tegen het Verenigd Koninkrijk, 3202/09 d.d. 17.09.2013, § 36 : “The Court has previously held that there will be no family life, within the meaning of Article 8, between parents and adult children or between adult siblings unless they can demonstrate additional elements of dependence (Slivenko v. Latvia [GC], no. 48321/99, § 97, ECHR 2003 X; Kwakye-Nti and Dufie v. the Netherlands (dec.), no. 31519/96, 7 November 2000), and similar considerations apply to other familial relations such as that between aunt and niece”).

Verordening (EU) nr. 604/2013 bevat een aantal discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijk van personen, namelijk de artikels 16(1), 17(1) en 17(2). We merken op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteits-clausule van Verordening (EU) nr. 604/2013 en enkel dwingende redenen een toepassing van de soevereiniteitsclausule rechtvaardigen. Dit kan bijvoorbeeld het geval zijn wanneer er sprake is van een medische of psychische problematiek en de betrokkene zonder de bijstand van dat welbepaalde familielid niet kan functioneren. Het werd door de betrokkene niet aannemelijk gemaakt dat dit van toepassing is op de relatie tussen hem en zijn in België verblijvende neef.

Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke lidstaat op elk moment voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere lidstaat kan vragen een persoon over te nemen om familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Oostenrijk verantwoordelijk werd voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene en dat Oostenrijk België niet vroeg het verzoek van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid.

Artikel 16(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013 bepaalt dat de lidstaten er voor zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen.

We merken op dat artikel 11(2) van Uitvoeringsverordening 118/2014 van de Commissie van 30.01.2014 tot wijziging van Verordening (EG) nr. 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003, opgevolgd door artikel 16 van Verordening (EU) nr. 604/2013, beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk dienen te worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten.

Dergelijke elementen worden in het geval van de betrokkene en zijn neef niet voorgelegd.

Als verzoeker om internationale bescherming valt de betrokkene onder de bepalingen van de Opvangrichtlijn en is hij derhalve op het vlak van materiële ondersteuning niet aangewezen op zijn familie. We benadrukken hierbij dat de tussen de betrokkene en zijn neef bestaande familierelatie niet onder de bepalingen valt van bovenstaande artikels. Het kan uiteraard aangenomen worden dat een integratie bevorderd kan worden door het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene in België te behandelen, toch weegt dit element niet zwaar genoeg om een afdoende afhankelijkheidsband aan te nemen of om desbetreffend over te gaan op een toepassing van artikel 16(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene maakte tijdens zijn gehoor geen gewag van andere ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Oostenrijk die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We merken op dat de betrokkene stelde dat hij geen opmerkingen had over de opvang en de behandeling in Oostenrijk.

De Oostenrijkse instanties stemden op 20.11.2023 in met de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013: “de lidstaat waarbij het verzoek om internationale bescherming is ingediend is verplicht om, op de in de artikelen 23,24,25 en 29 bepaalde voorwaarden en met het oog op afronding van de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming , over te gaan tot de terugname van de verzoeker die zich zonder verblijfstitel in een andere lidstaat ophoudt of daar opnieuw een verzoek heeft ingediend na zijn eerste, in

een andere lidstaat ingediende verzoek te hebben ingetrokken tijdens de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is.”

Dit betekent dat zijn verzoek nog hangende is en Oostenrijk nog niet bepaald welke lidstaat verantwoordelijk is voor het verzoek van betrokkene. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Oostenrijk in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. De Oostenrijkse instanties zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor het verzoek en indien Oostenrijk intussen zelf verantwoordelijk blijkt te zijn, niet zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn verzoek.

Oostenrijk heeft te kennen gegeven dat het verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht. De betrokkene zal na overdracht in Oostenrijk opnieuw toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en tot de opvangvoorzieningen. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Oostenrijk in haar hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

In het recent geactualiseerd rapport van het onder meer mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” (Lukas Gahleitner-Gertz, “Asylum Information Database - Country Report : Austria – 2022 Update”, laatste update op 05.05.2023, hierna AIDArapport genoemd, https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2023/05/AIDA-AT_2022-Update.pdf, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) wordt gesteld dat personen, die voorafgaand aan een verzoek in een andere lidstaat internationale bescherming vroegen in Oostenrijk en wiens verzoek nog niet het voorwerp was van een finale beslissing geen problemen kennen om opnieuw toegang te krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming in geval de overdracht binnen de twee jaar na het verlaten van Oostenrijk plaats vindt (pagina 61, “Asylum seekers returning to Austria under the Dublin Regulation, and whose claim is pending a final decision, do not face obstacles if their transfer takes place within two years after leaving Austria. In this case, the discontinued asylum procedure will be reopened as soon as they request for it at the BFA (Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl) or the BVwG (Bundesverwaltungsgericht)”). Verder lezen we dat overgedragen personen geen problemen ondervinden om opnieuw toegang te krijgen tot de opvangvoorzieningen (pagina 61, “Dublin returnees also do not face any particular issues in accessing the reception system”).

In Oostenrijk werden in 2021 112.000 verzoeken om internationale bescherming ingediend. Dat waren er nooit eerder zo veel. Een groot deel van hen reisde echter verder door. (pagina 14, “At the same time, a record number of discontinued cases of 42,000 have been registered due to the onward travel of applicants to other countries.”)

Het AIDA-rapport meldt dat het opvangnetwerk door het hoge aantal verzoeken onder spanning stond (pagina 94, “In 2022, a reception crisis hit Austria”). Ondanks het feit dat een groot aantal verzoekers snel verder reisde naar andere lidstaten dienden de bevoegde diensten onder meer tenten aan te wenden voor opvang. Ofschoon het rapport meldt dat er gevallen van verzoekers zijn die geen toegang hebben tot het opvangnetwerk vanwege een tekort aan capaciteit blijkt uit het rapport niet dat de Oostenrijkse instanties in de context van een groot aantal verzoeken om internationale bescherming structureel niet bij machte blijken opvang te voorzien.

Wat de opvangfaciliteiten betreft meldt het AIDA-rapport dat de omstandigheden in de verschillende opvangstructuren variëren, maar dat de omstandigheden in het algemeen verbeterden door een terugval in het aantal op te vangen personen (pagina 115, “Conditions in the reception centres of the federal provinces vary, but they have constantly improved along with the decrease of persons staying in the centres.”).

We beamen op dat bovenvermelde bron kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Oostenrijk. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Oostenrijkse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Bovenvermelde bronnen nopen niet tot het besluit dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen in Oostenrijk dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Oostenrijk worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een

schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

Het rapport meldt dat door een in 2019 doorgevoerde wetwijziging kosteloze rechtsbijstand in de eerste bestuurlijke fase enkel nog in bepaalde in de wet omschreven gevallen zal worden verstrekt (pagina 39, "With the exception of unaccompanied minors, legal assistance at first instance shall now only be provided according to the "available possibilities", and does not constitute a right, except in specific cases listed in the Asylum Act."). Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Oostenrijk kan ons inzien dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming, die het afzien van een overdracht zou rechtvaardigen. Verzoekers hebben volgens het rapport in geval van een beroep tegen een afwijzingsbeslissing in praktijk toegang tot rechtsbijstand (pagina 39).

Het AIDA-rapport vermeldt dat voor verzoekers in detentie geen onderscheid van behandeling op basis van nationaliteit werd gerapporteerd (pagina 150, "No differential treatment on the basis of nationality has been reported."). Het AIDA-rapport vermeldt verder dat begunstigden van internationale bescherming onder gelijkaardige voorwaarden als staatsburgers toegang hebben tot de arbeidsmarkt (pagina 166), tot sociale bijstand (pagina 171) en tot de gezondheidszorg (pagina 172, "When participating in courses of the job centres, they are also covered by health insurance. As soon as they start to work more than a few hours, the mandatory health insurance takes effect. When refugees are considered to be without resources and receive needs-oriented minimum basic benefits, they also have health insurance."). Dat vreemdelingen in de brede zin van het woord in Oostenrijk, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie leidt niet tot het besluit dat de betrokkene na overdracht per definitie een met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest strijdige behandeling te beurt zal vallen.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene tijdens het gehoor dat hij geen gezondheidsproblemen heeft. Er werden tot op heden door de betrokkene geen medische attesten of andere documenten betreffende zijn fysieke gezondheidstoestand aangebracht. De betrokkene voerde geen elementen aan die leiden tot het besluit dat in zijn geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand in geval van een overdracht in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

Het AIDA-rapport stelt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Oostenrijk wettelijk is gewaarborgd (pagina 124). Het rapport vermeldt dat verzoekers die recht hebben op opvang ook onmiddellijk recht hebben op ziekteverzekering. Wanneer een verzoeker afgewezen wordt of er voor andere redenen geen recht meer is op opvang zal er nog steeds recht zijn op dringende medische hulpverlening. (pagina 124-125) Het rapport maakt gewag van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Oostenrijk een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Oostenrijk niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Oostenrijk niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

We benadrukken dat Verordening (EU) nr. 604/2013 in voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013. Deze uitwisseling van informatie is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen.

We merken verder op dat de Oostenrijkse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Oostenrijk een reëel risico impliceert op een behandeling, die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming die aan de Oostenrijkse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomst-documenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de Oostenrijkse autoriteiten."

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve moet worden vastgesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) geen rechtsmacht heeft om kennis te nemen van de vordering in de mate dat ze is gericht tegen de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Overeenkomstig artikel 71 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) is de beslissing tot vrijheidsberoving enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank. Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de beslissing tot vasthouding.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

Nu vaststaat dat verzoeker is vastgehouden met het oog op een overdracht aan Oostenrijk en gelet op de bepalingen van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dient het imminent karakter van

de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te worden aangenomen. Verweerder betwist dit ook niet in de nota met opmerkingen.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken dus door het *prima facie*-karakter ervan. Het *prima facie*-onderzoek van een door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), moet verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan een schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.3.2. Verzoeker stelt zijn enig middel als volgt:

“Schending van

de beginselen van behoorlijk bestuur, de motiveringsplicht,

het zorgvuldigheidsbeginsel,

het redelijkheidsbeginsel,

de formele en materiële geldigheid en wettelijkheid,..

het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (o.a. artt. 3, 13 e.a.),

het Europees Handvest van de grondrechten ; (o.a. artt. 1, 4, 6, 7, 11, 18, 19, 42, 47 e.a.),

Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming;

Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 betreffende de instelling van ‘Eurodac’ (o.a. artt. 9.1, 14.1, 29 e.a.),

de Wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15.12.1980 (o.a. artt. 51/5, 62, e.a.),

de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29.07.1991 (o.a. artt. 2, 3 e.a.),

e.a.

[...]

i)

Om de beslissing te motiveren wordt praktisch uitsluitend verwezen naar de beslissing tot weigering van verblijf met bevel het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) waarvan de kennisgeving gebeurde door middel van een bericht aangeboden op 18.12.2023.

Zoals aangegeven werd tegen die beslissing een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij afzonderlijk verzoekschrift van heden 24.12.2023.

Verzoeker herhaalt en herneemt de middelen en bezwaren die in die procedure reeds heeft uiteengezet (bijlage 3):

i)

De basis van de beslissing is het feit dat verzoeker eertijds in Oostenrijk een asielaanvraag heeft ingediend en dat het bijgevolg Oostenrijk is die als verantwoordelijke staat de verdere procedure dient af te handelen mede gelet op de vraag tot overname in het kader van verordening 604/2013.

De aanvraag aldaar werd ingediend door verzoeker, alsdan in de veronderstelling als minderjarige, daar zelfs geen leeftijdsonderzoek werd uitgevoerd in Oostenrijk.

Het is pas in België dat zulks ondertussen gebeurde, waarbij het onderzoek manifest meerderjarigheid aanwees, waardoor zijn asielaanvraag thans verder als meerderjarige in België kan verlopen.

ii)

De verdere motivering van de bestreden beslissing is zo niet uitsluitend dan toch overwegend gesteund op algemene gegevens, theoretische uiteenzettingen, (foutieve) vooronderstellingen, (onjuiste) gevolgtrekkingen.

Er wordt geen enkele link gelegd met de individuele toestand en situatie van verzoeker, minstens wordt er geen enkele poging of initiatief genomen om na te gaan, te onderzoeken en/of te controleren op welke manier de aanvraag van verzoeker werd behandeld. Er wordt zelf geen enkel initiatief genomen om de juiste situatie en wettelijke toestand van verzoeker in het kader van de asielprocedure in Duitsland nagegaan.

Er werd niet nagegaan of in het kader van de geldende Oostenrijkse procedureregels verzoeker niet het recht op een beroep tegen een negatieve beslissing heeft verloren. Evenmin werd de toestand van verzoeker concreet nagegaan bij de noodzaak tot het indienen van een nieuwe aanvraag (noch naar mogelijkheden, noch naar middelen, noch naar impact, ..).

iii)

In de bestreden beslissing wordt er helemaal geen aandacht besteed aan de eigen, specifieke situatie van verzoeker en aan de door hem ingeroepen feitelijkeheden.

Men vergenoegt er zich mee de argumentatie te beperken tot het fragmentarisch aanhalen van landenrapporten, tot het verwijzen naar (verdragsrechtelijke) voorschriften en bepalingen en met de telkens op geen enkele wijze gestaafde of bewezen onderstelling dat t.o.v. verzoeker in zijn concreet geval alles volgens het boekje werd behandeld en afgehandeld.

Met dan nog de vermelding en verwijzing dat het bewuste landenrapport wel degelijk pijnpunten aanhaalt, doch dat die als niet voldoende worden geacht om te spreken over de blootstelling aan omstandigheden die een schending van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het EU-handvest uitmaken.

iv)

Volkomen ten onrechte wordt volledig genegeerd dat verzoeker thans ontegensprekelijk heeft aangetoond dat hij diverse familieleden in België heeft wonen, welke aldaar ook een legaal verblijf hebben.

Het feit dat er ook in Oostenrijk een behandeling werd gevolgd en opgestart doet vanzelfsprekend totaal geen afbreuk aan de thans voor verzoeker voorhanden zijnde bewezen omstandigheden.

Alleen al om die reden komt een overdracht naar Duitsland ongewenst over.

v)

Er kan trouwens niet worden ontkend dat de fundamentele rechten van verzoeker in het kader van een asielprocedure (die hij niet wenst verder te voeren in Duitsland) worden geschonden.

Er blijkt dat er geen enkele navraag, onderzoek is gebeurd nopens de specifieke situatie waarin verzoeker zou terechtkomen bij overdracht (RvV nr. 125109 van 28.05.214 en RvV nr. 125.152 van 02.06.2014).

Verzoeker zou bijgevolg een niet, minstens uiterst moeilijk te herstellen ernstig nadeel leiden.

[...]

ii)

Gezien het ingesteld beroep tegen de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied, komt het gepast voor verzoeker voorlopig verder verblijf toe te kennen in België.

De argumentatie dat verzoeker zich in de hangende procedure kan laten vertegenwoordigen door een advocaat, schendt manifest de rechten van verdediging van verzoeker, die uiteraard recht heeft op persoonlijke aanwezigheid bij de behandeling van zijn dossier.

Het feit dat de raadsman van verzoeker zijn zaak kan verdedigen en benaarstigen doet geen afbreuk aan de noodzaak en het recht op persoonlijke aanwezigheid bij de verdere afhandeling van zijn dossier.

De bestreden beslissing gaat trouwens volledig in en is in strijd met het recht van verzoeker om beroep aan te tekenen tegen een door hem niet aanvaarde beslissing.

iv)

Het feit dat het beroep geen schorsende werking zou hebben voor wat betreft de uitvoering van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied, kan geen afbreuk doen aan het feit dat verzoeker de in die bestreden beslissing gevolgde argumentatie wel degelijk heeft betwist en betwist in de reeds hangende procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Door het bestaan van deze beroepsprocedure te miskennen en door in de thans bestreden beslissing uitsluitend terug te grijpen naar de argumentatie in de voorheen bestreden beslissing, worden het wettelijk voorziene recht op beroep en het recht op verdediging ondergraven en totaal en volkomen aan verzoeker ontnomen.”

3.3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De Raad stelt vast dat het bestreden overdrachtsbesluit op duidelijke wijze de overwegingen in rechte en in feite weergeeft die hebben geleid tot dit besluit. De inhoud verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Verweerder heeft zo, onder meer, duidelijk gemotiveerd dat, met verwijzing naar artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 20, lid 5 van de Dublin III-verordening, verzoeker op grond van een terugnameakkoord met de Oostenrijkse overheden dient te worden overgedragen aan Oostenrijk, alwaar hij reeds een verzoek om internationale bescherming indiende. Hij verduidelijkt nog dat het terugnameakkoord op grond van artikel 20, lid 5 van de Dublin III-verordening impliceert dat de Oostenrijkse overheden het onderzoek tot vaststelling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming zullen verderzetten en afronden en dat verzoeker in afwachting van dit onderzoek als verzoeker om internationale bescherming in Oostenrijk gemachtigd zal zijn er te verblijven en de door de wet voorziene bijstand en opvang zal verkrijgen. Er wordt verder zeer uitvoerig gemotiveerd waarom volgens verweerder bij overdracht aan Oostenrijk geen sprake is van een reëel risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest, waarbij wordt geduid enerzijds waarom, rekening houdende met verzoekers verklaringen, volgens verweerder geen redenen op individuele gronden blijken voor een dergelijk risico en anderzijds waarom evenmin sprake is van structurele tekortkomingen in de procedure voor internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen in Oostenrijk die tot een dergelijk risico zouden leiden. Er wordt gemotiveerd aan de hand van het rapport van het mede door ECRE gecoördineerde project “Asylum Information Database - Country Report – Austria”, laatste update op 5 mei 2023, verder AIDA-rapport genoemd.

De voorziene motivering stelt verzoeker op voldoende wijze in staat om te begrijpen op welke overwegingen in rechte en in feite het bestreden overdrachtsbesluit is gestoeld, derwijze dat hij er zich in rechte tegen kan verdedigen.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de voormelde wetbepalingen wordt prima facie niet aannemelijk gemaakt.

3.3.4. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan het bestreden overdrachtsbesluit ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het redelijkheidsbeginsel, dat speelt waar de overheid beschikt over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt daarnaast in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden onderzocht, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.3.5. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met voormeld verdragsartikel. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 96).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublin III-verordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming bij overdracht een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 104). Wanneer lidstaten de Dublin III-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een procedure voor internationale bescherming hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een verzoeker om internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, § 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, §§ 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, §§ 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, § 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, § 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, § 220).

In dit kader worden verzoekers om internationale bescherming gekenmerkt als een kwetsbare groep, die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 251).

Om te beoordelen of de verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van haar overdracht naar de op grond van de Dublin III-verordening verantwoordelijke lidstaat te worden onderzocht, rekening

houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Waar de verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer zij aantoonbaar dat er ernstige redenen voorhanden zijn om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van verzoekers om internationale bescherming zich in dezelfde situatie bevindt als de verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99, punt (b); RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

3.3.6. De Raad benadrukt vervolgens dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van verzoekers om internationale bescherming in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het EU-Handvest, met het Vluchtelingenverdrag en met het EVRM.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het HvJ) heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van verzoekers om internationale bescherming in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het EU-Handvest, dat overeenkomt met artikel 3 van het EVRM. Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof heeft geoordeeld dat een verzoeker om internationale bescherming een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de procedure voor internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C-411/10 en 493/10).

Artikel 3, lid 2, tweede alinea van de Dublin III-verordening bepaalt daarom het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Verder heeft het HvJ bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, een verzoeker om internationale bescherming slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het is uitgesloten dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat deze verzoeker wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke Lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, lid 1 van de Dublin III-verordening houdt evenwel niet in dat de overdragende Lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

3.3.7. Verzoeker geeft aan dat volgens hem een verder onderzoek nodig was naar de manier waarop de Oostenrijkse autoriteiten zijn aanvraag hebben behandeld of naar zijn *“juiste situatie en wettelijke toestand [...] in het kader van de asielprocedure”* in Oostenrijk. Zo werd volgens hem onterecht *“niet nagegaan of in het kader van de geldende Oostenrijkse procedureregels [hij] niet het recht op een beroep tegen een negatieve beslissing heeft verloren. Evenmin werd de toestand van verzoeker concreet nagegaan bij de noodzaak tot het indienen van een nieuwe aanvraag (noch naar mogelijkheden, noch naar middelen, noch naar impact, ..)”*. Nog voert hij aan dat verweerder er zich mee *“vergenoegt [...] de argumentatie te beperken tot het fragmentarisch aanhalen van landenrapporten, tot het verwijzen naar (verdrags-rechtelijke) voorschriften en bepalingen en met de telkens op geen enkele wijze gestaafde of bewezen onderstelling dat t.o.v. verzoeker in zijn concreet geval alles volgens het boekje werd behandeld en afgehandeld”*. Hij merkt op dat verweerder erkent dat het AIDA-rapport pijnpunten aanhaalt. Hij stelt dat geen enkele navraag of onderzoek is gebeurd nopens de specifieke situatie waarin hij zou terechtkomen na overdracht.

3.3.8. In tegenstelling tot wat verzoeker op weinig overtuigende wijze tracht voor te houden, blijkt uit het uitvoerig gemotiveerde overdrachtsbesluit evenwel dat verweerder de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht van verzoeker aan Oostenrijk diepgaand heeft onderzocht en een uitgebreid onderzoek heeft gevoerd naar een eventuele schending van de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU-Handvest. Hierbij heeft verweerder ook concreet rekening gehouden met het gegeven dat de Oostenrijkse autoriteiten de terugname hebben aanvaard op grond van artikel 20, lid 5 van de Dublin III-verordening. Hieromtrent wordt het volgende toegelicht:

“De Oostenrijkse instanties stemden op 20.11.2023 in met de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013: “de lidstaat waarbij het verzoek om internationale bescherming is ingediend is verplicht om, op de in de artikelen 23,24,25 en 29 bepaalde voorwaarden en met het oog op afronding van de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming , over te gaan tot de terugname van de verzoeker die zich zonder verblijfstitel in een andere lidstaat ophoudt of daar opnieuw een verzoek heeft ingediend na zijn eerste, in een andere lidstaat ingediende verzoek te hebben ingetrokken tijdens de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is.

Dit betekent dat zijn verzoek nog hangende is en Oostenrijk nog niet bepaalde welke lidstaat verantwoordelijk is voor het verzoek van betrokkene. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Oostenrijk in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. De Oostenrijkse instanties zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor het verzoek en indien Oostenrijk intussen zelf verantwoordelijk blijkt te zijn, niet zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn verzoek.

Oostenrijk heeft te kennen gegeven dat het verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht. De betrokkene zal na overdracht in Oostenrijk opnieuw toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en tot de opvangvoorzieningen. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Oostenrijk in haar hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.”

Verweerder komt tot de conclusie dat bij overdracht van verzoeker de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU-Handvest niet worden geschonden, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor internationale bescherming of in de opvang- en onthaalvoorzieningen in Oostenrijk, noch op individuele gronden. Verweerder heeft hierbij rekening gehouden met de verklaringen van verzoeker die hij heeft afgelegd tijdens zijn Dublininterview en steunde zich bij de beoordeling verder op het reeds genoemde AIDA-rapport dat bijgewerkte en objectieve landeninformatie betreft die heel concreet handelt over de situatie van verzoekers om internationale bescherming en Dublin-terugkeerders in Oostenrijk.

Verweerder heeft terecht vastgesteld dat, nu het terugnameakkoord steunt op artikel 20, lid 5 van de Dublin III-verordening, de Oostenrijkse autoriteiten hun werkzaamheden tot vaststelling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming zullen verder zetten en afronden en geen concrete redenen spelen waarom wat Oostenrijk betreft niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. In de gegeven omstandigheden kan verzoeker niet overtuigen dat het gevoerde onderzoek niet volstond of dat nog bijkomend onderzoek nodig was.

Verzoeker brengt geen enkel concreet argument naar voor dat wat Oostenrijk betreft alsnog niet zou kunnen worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Hij toont op geen enkele wijze aan dat verweerder de gekende informatie omtrent dit land slechts fragmentarisch in rekening zou hebben gebracht of enig aspect inzake zijn individuele situatie of de algemene situatie in Oostenrijk voor verzoekers om internationale bescherming onterecht buiten beschouwing zou hebben gelaten. Zoals verzoeker trouwens erkent, heeft verweerder ook rekening gehouden met het gegeven dat het AIDA-rapport enkele kritisch bemerkingen formuleert met betrekking tot bepaalde aspecten van de procedure voor internationale bescherming of de opvangsituatie voor verzoekers om internationale bescherming in Oostenrijk. Dit getuigt net van een zorgvuldig onderzoek van de voorliggende landeninformatie. Na verder onderzoek heeft verweerder evenwel vastgesteld dat deze bemerkingen onvoldoende zijn om te besluiten tot structurele tekortkomingen die verhinderen dat nog verzoekers worden overgedragen aan Oostenrijk. Verzoeker doet geen enkele poging om in te gaan op de in dit verband door verweerder doorgevoerde concrete beoordeling en om een concrete kritiek hiertegen te ontwikkelen.

Verzoeker betwist ook niet dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud in het kader van de Dublin-procedure verklaarde in goede gezondheid te zijn en dat hij tijdens deze procedure geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Oostenrijk zouden verhinderen. Ook thans brengt hij geen concrete stukken aan die een begin van bewijs kunnen vormen dat hij mentale of andere gezondheidsklachten heeft of dat hij als verzoeker om internationale bescherming op specifieke gronden een bijzonder kwetsbaar profiel heeft dat een bijkomende zorg of omkadering vereist.

Gelet op wat voorafgaat, blijkt niet dat verweerder op onzorgvuldige of ondeugdelijk gemotiveerde wijze heeft besloten dat de overdracht aan Oostenrijk geen reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met zich meebrengt, noch op individuele gronden noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming of de opvangvoorzieningen in Oostenrijk. Een schending van deze artikelen kan dan ook niet worden vastgesteld.

3.3.9. Verzoeker houdt ook volkomen onterecht voor als zou verweerder hebben “*genegeerd*” dat hij een broer en een oom heeft in België. In het bestreden overdrachtsbesluit wordt rekening gehouden met verzoekers verklaringen dat hij een broer en een oom heeft in België, dat hij een goede relatie heeft met zijn broer en deze hem ook helpt en dat hij daarentegen geen contact heeft met zijn oom. Verweerder stelde evenwel vast dat het geen gezinsleden betreft in de zin van artikel 2, g) van de Dublin III-verordening. Verder benadrukte hij dat om een gezins- of familieleden in de zin van artikel 8 van het EVRM te kunnen aannemen in de relatie tussen meerderjarige broers of verwanten sprake moet zijn van bijkomende elementen van afhankelijkheid, die volgens hem in voorliggend geval evenwel niet worden aangetoond. Om deze reden is er volgens verweerder ook geen grond om toepassing te maken van de discretionaire bepalingen en bepalingen voor afhankelijke familieleden zoals vervat in de artikelen 16 en

17 van de Dublin III-verordening. Verzoeker gaat op geen enkele wijze concreet in op deze voorziene motivering en toont niet aan dat deze op onzorgvuldige, kennelijk onredelijke of onwettige wijze tot stand kwam.

3.3.10. Verzoeker kan niet overtuigen als zou het bestreden overdrachtsbesluit slechts steunen op algemene gegevens of theoretische uiteenzettingen of als zou hierbij niet zijn ingegaan op zijn individuele situatie en de door hem ingeroepen feiten. Evenmin toont hij concreet aan dat er sprake is van “(foutieve) vooronderstellingen” of “(onjuiste) gevolgtrekkingen”. Verzoeker kan op het eerste gezicht dan ook niet overtuigen dat verweerder bij het bestreden overdrachtsbesluit is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of dat hij hierbij op onzorgvuldige of kennelijke onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt prima facie niet aangetoond.

3.3.11. Verzoeker wijst er ten slotte op dat hij terzelfdertijd met de huidige vordering ook een beroep tot (gewone) schorsing en tot nietigverklaring aanhangig heeft gemaakt bij de Raad. Hij stelt dat het “gepast” zou zijn om hem voorlopig verder verblijf toe te kennen in België. Hij betoogt dat hij, in het kader van zijn rechten van verdediging, het recht heeft om persoonlijk aanwezig te zijn bij de verdere behandeling van zijn dossier. Hij stelt dat zijn recht om beroep aan te tekenen tegen het bestreden overdrachtsbesluit in het gedrang is. Hij betoogt dat zijn “wettelijk voorziene recht op beroep en het recht op verdediging [wordt] ondergraven en totaal en volkomen aan [hem] [wordt] ontnomen”.

Dit betoog kan niet worden bijgetreden. De Raad benadrukt dat verzoeker met de huidige procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid met betrekking tot het overdrachtsbesluit van 18 december 2023 kan beschikken over een opschortend beroep waarin hij zijn grieven heeft kunnen voorleggen aan de Raad en in het kader waarvan, onder meer, een ex nunc en volledig onderzoek inzake zijn grieven met betrekking tot artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het EU-Handvest heeft plaatsgevonden. Verzoeker kan niet overtuigen dat hij in de gegeven omstandigheden niet beschikt over een daadwerkelijk rechtsmiddel of dat de artikelen 13 van het EVRM en 47 van het EU-Handvest zijn miskend. Deze artikelen betekenen echter niet dat verzoeker in elk geval een recht heeft om in België te mogen blijven tot hij een definitieve uitspraak heeft inzake al zijn beroepsprocedures. Integendeel beoogde de Europese wetgever een evenwicht tussen een zo snel mogelijke tenuitvoerlegging van overdrachtsbesluiten enerzijds en een effectieve rechtsbescherming van personen die om internationale bescherming verzoeken anderzijds (zie bv. HvJ 30 maart 2023, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid tegen E.N., S.S. en J.Y., § 19). Zo voorziet artikel 29 van de Dublin III-verordening dat een verzoeker moet worden overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat zodra dat praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek van een andere lidstaat om de betrokkene over of terug te nemen of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit overeenkomstig artikel 27, lid 3, opschortende werking heeft. Rekening houdend met de huidige vordering die opschortend werkt, in tegenstelling tot het beroep tot nietigverklaring, komt het verweerder aldus toe om zo snel mogelijk na verwerping van deze vordering verzoeker over te dragen, zo niet wordt België zelf de verantwoordelijke lidstaat. Verzoekers overdracht aan Oostenrijk maakt ook niet per definitie dat zijn hangende beroep tot nietigverklaring tegen het overdrachtsbesluit door de Raad zonder voorwerp zal worden verklaard, nu hierin ook de beslissing zit vevat dat Oostenrijk de verantwoordelijke lidstaat is op grond van de Dublin III-verordening en niet blijkt dat hij per definitie na overdracht niet langer een belang heeft om de vaststelling van deze verantwoordelijkheid van Oostenrijk (verder) aan te vechten in rechte. Verzoeker toont verder niet aan dat hij vanuit Oostenrijk niet in contact kan blijven met zijn advocaat in België en zich in het kader van zijn verdere procedure in België niet kan laten vertegenwoordigen door zijn advocaat en zodoende evenmin dat zijn rechten van verdediging in deze procedure in het gedrang komen.

3.3.12. Wat de overige onderdelen van het middel betreft, kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker nalaat concreet toe te lichten op welke wijze de aangehaalde bepalingen of beginselen worden miskend door het nemen van het bestreden overdrachtsbesluit. Deze onderdelen van het middel zijn, bij gebrek aan de vereiste precisie, onontvankelijk. De Raad wenst nog te benadrukken dat het verzoeker toekomt om op precieze wijze de concrete bepalingen en beginselen aan te duiden die volgens hem worden geschonden door de bestreden beslissing. Het is niet aan de Raad om leemtes in dit verband op te vullen.

3.3.13. Verzoekers enig middel is niet ernstig. Bijgevolg is niet voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde.

3.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst

dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig december tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS